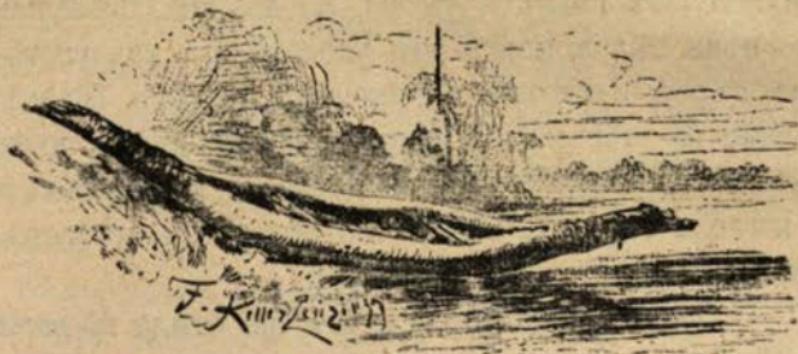

бългътъ и ни проследята. Тръбаше да се спасяваме преди разсъмване, защото бългътъ навърно щъха да ни търсятъ. И тъй вървяхме мълчишката изъ гъстата гора. Отивахме къмъ обширната пустиня, неизвестна на бългътъ. Знаяхме, че тамъ ни чака и гладъ и жажда, но поне не ще ни е страхъ, че ще ни връхлетятъ чужденци, както сега и ще ни изтръбятъ.

II.

Следъ два дни уморително скитане, стигнахме най-после пустинята, дето бългътъ не можаха да ни

Австралийска лодка отъ една кора.

намърятъ. Никой другъ отъ нашето племе не се спаси; ние бъхме сами: баща ми, майка ми и азъ. Положението ни бъше много лошо и кой знае, какво ни очакваше.

Мъстностъта, въ която се спрѣхме, бъше безплодна, изгорена отъ слънцето; никъде не се виждаше ни изворче, ни тревица; всичко наоколо изглеждаше мъртво, пусто. Много бъли загинаха, опитвайки се да проникнатъ въ тази степъ, много наши умръха тукъ отъ гладъ. Тукъ-таме растъха слаби дървета, съечно зелени листа. Ръкичките или бъха пресъхнали, или бъха пълни съ солена вода, която не можеше да се пие.